

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

ILLUSTRERADT

MAGASIN

9DE ÄRG.

DEN 1 DECEMBER 1907.

NÖ 9

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

J. M. Weyland

Kliché: Kem. A.-B. Hengt. Silfversparre Sthlm.—Gbg.

F. V. H. PEGELOW.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

I spetsen för statens järnvägar, den institution, som är statens störste arbetsgivare, har i dagarna satts f. d. maskindirektören vid statsbanorna, verkställande direktören för Stockholm—Västerås—Bergslagens järnväg *F. V. H. Pegelow*.

Det torde vara sällan som en utnämning blifvit mottagen med så odeladt gillande; tillfredsställelsen med valet är icke mindre inom än utom det stora verket. Detta beror icke blott därpå att såväl fackmän som den stora allmänheten äga full kännedom om den nye generaldirektörens duglighet som chef och organisatör, hans omfattande sakkunskap och stora insikter inom kommunikationsväsendets teknik och administration utan också därpå att herr Pegelow bland alla, med hvilka han kommit i beröring, är högt värderad för sina personliga egenskaper, ej minst därför att han delar den moderna uppfattningen af de sociala angelägenheterna. Den trafikerande allmänheten hyser, i korthet sagdt, den förhoppningen att herr Pegelow som statsbanechef skall fortsätta i samma spår, där han gått fram såsom verkställande direktör för ett af landets största enskilda järnvägsföretag. Ty "Västeråsbanan" är säkerligen en af de bäst ledda och administrerade banorna i Sverige; och dess personal har lärt sig se upp till sin chef såsom en rättvis och sakkunnig man, som visserligen ställer stora anspråk på sina underlydande, men som också är den förste att beakta alla rättmätiga önskemål från deras sida.

Det har redan förut — exempelvis vid den hittillsvarande statsbanechefens utnämning — bland de intresserade med kraft häfdats, att direktör Pegelow vore den, som i första rummet borde komma ifråga såsom styresman för vårt förnämsta kommunikationsverk, men samtidigt också framhållits att den lön, som statsbanechefen — hvilken dock har en del representativa skyldigheter — får åtnjuta, är så njuggt tilltagen att ingen verklig kapacitet kunde förmas att aspirera på ämbetet utan hellre stannade på någon bättre honorerad post inom det enskilda trafikväsendet. Herr Pegelow har emellertid, som sagdt, öfverunnit dessa betänkligheter, hvilken uppoffring också

bör tagas med i räkningen, då han går att utbyta sin nuvarande lugnare post mot den maktpåliggande, hvartill han kallats.

Ty det är både många och verkligt stora frågor, som vänta generaldirektör Pegelow, och det vill ovillkorligen till en man med hans respektingivande handlingskraft och hans lugna besinning, om de skola få den allsidiga pröfning och den tillfredsställande lösning, som landet väntar. Man erinre sig sålunda det gigantiska projekt, som kallas Inlandsbanan. Dess utförande må väl kunna sägas i främsta rummet vara en statsekonomisk och nationellt politisk fråga, men den är säkerligen icke mindre en järnvägsteknisk. Ett annat energi- och initiativkrävande spörsmål är statsbanedriftens övergång till elektrisk med därför behöfliga vattenfallsköp. Vidare torde såväl personaltariferna som särskildt frakttaxorna behöfva revision, hvarjämte frågan om västra stambanans inledande till Stockholm och byggandet af ny centralbangård i hufvudstaden tvifvelsutan är en bland de mera svårlösta, samtidigt som den är af de mera trängande.

Men generaldirektör Pegelow skall säkerligen — så är den allmänna förvisningen — visa sig vara rätt mannen att föra dessa och andra ärenden fram till en god lösning.

Generaldirektör Pegelow är född i Västra Alstad i Malmöhus län år 1852. Efter afslutad kurs vid teknologiska institutet ingick han år 1873 vid statens järnvägars maskinafdelning med placering i Göteborg vid andra distriktet. Sedan han där avancerat till maskindirektör öfvergick han till chefskapet för Stockholm—Västerås—Bergslagens järnväg. I Göteborg likasom i Stockholm har han tagit liflig del i de kommunala angelägenheterna samt har också under några år haft säte i Andra Kammaren. Generaldirektör Pegelow har naturligtvis också varit anlitad för kommittéarbeten i järnvägsfrågor. Han har sålunda varit ledamot af kommittéen för omgestaltning af Stockholms bangårdsförhållanden, af trafiksäkerhetskommittéen samt af kommittéen angående järnvägsstyrelsens omorganisation. Ur den senare afgick han dock snart på grund af principiell meningsskiljaktighet med majoriteten

V. L. KLEMMING.

Då regeringen till souschef för statens järnvägar utsåg öfverdirektör *Viktor Leonard Klemming*, torde dess afsikt ha varit att vid sidan af den nye generaldirektörens administrativa förmåga ställa bästa möjliga tekniska kapacitet. Det säger sig själf hvilket generaldirektör Pegelow skyndat att offentligen bestyrka — att valet ägt rum på hans lifliga tillstyrkan, och däruti borde den allmänna opinionen, som till en början ställde sig afvog mot denna utnämning, kunna anse sig ha en borgen för att rätt man kommit på rätt plats.

Ser man tillbaka på öfverdirektör Klemmings tjänstebana vid statsjärnvägarna skall man också finna att han säkerligen har stor förtjänst om den tekniska afdelingens utveckling.

Född i Stockholm år 1853, aflade Klemming mogenhetsexamen 1871, utexaminerades från Tekniska högskolan 1873 och blef ritare vid statens järnvägars maskinafdelning 1875. Sedan han under ett par år varit anställd vid järn-

vägar och lokomotivverkstäder i Tyskland och England fungerade han under åren 1878—1898 som besiktningsman vid enskilda järnvägar. Vid statsbanornas maskin-

afdelning avancerade han år 1880 till verkmästare, 1883 till kontrollerande ingenjör o. 1891 till inspektör. År 1898 blef han byrådirektör vid järnvägsstyrelsens maskinbyrå, följande år maskindirektör vid första trafikdistriktet och 1903 t. f. öfverdirektör för maskinafdelningen i järnvägsstyrelsen.

Under tjänstgöringen vid järnvägsstyrelsens maskinafdelning tillkom det hr Klemming att proköra alla nya lokomotiv, när de levererades; hvarvid han gjorde sig känd för sin lust att "köra undan". I Tyskland gjorde han lokomotivtjänst under det år, då han vistades därstädes för sina praktiska studier.

På offentligt uppdrag har hr Klemming företagit resor i Europa och Nordamerika samt som delegerad deltagit i de internationella järnvägskongresserna i Milano 1887, Petersburg 1892 och London 1895.

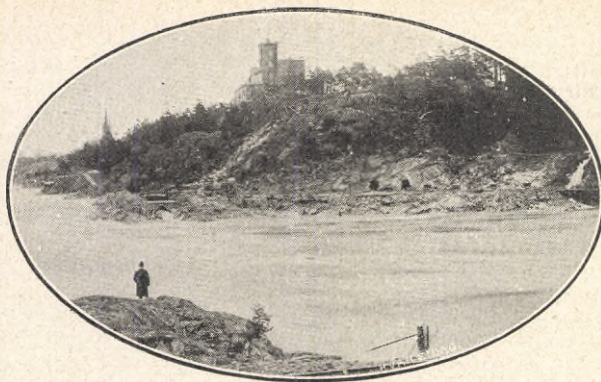

Efter porträtt. V. L. KLEMMING.

STATENS MÅNGMILLIONANLÄGGNING I TROLLHÄTTAN.

Man är som vi veta för närvarande sysselsatt med att tillvarata den väldiga kraft som sedan urminnes tider fått så godt som helt och hållet oanvänd rulla utför fallen vid Trollhättan.

För ändamålet måste man utspränga en stor kanal för att leda vattnet den ganska långa sträckan från det öfversta fallet vid sidan af de olika forsarna ned till Olidehålan där den imponerande kraftstationen kommer att få sin plats.

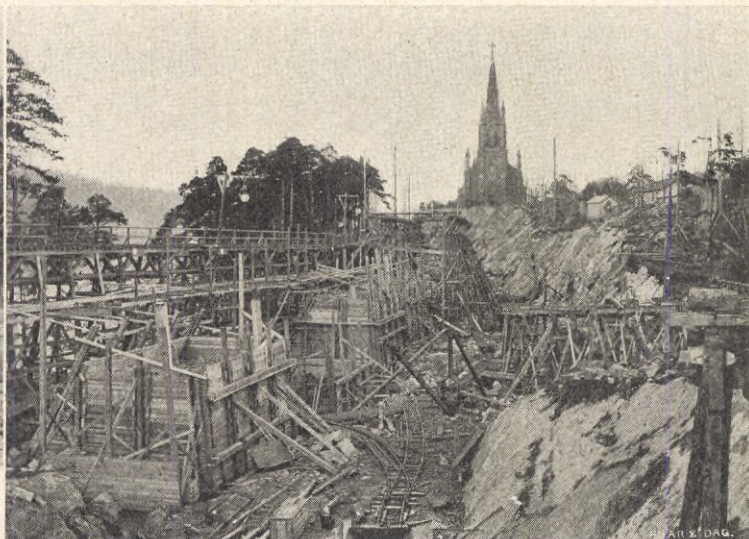
LÄGET VID »OLIDEHÅLAN» FÖR DEN BLIFVANDE KRAFTSTATIONEN. I bergväggen synas utsprängda tuber för vattnets ledande från kraftkanalen ned till turbinerna i kraftstationen.

det närmaste måst raseras. Den västra stranden med sin ojämförligt mera storslagna natur kommer däremot att skonas.

Trollhättefallen torde väl, då den väldiga anläggningen en gång blir färdig, ha förlorat sin naturliga skönhet och turistströmmen därigenom minskas, men så kommer i stället energi i tusentals hästkrafter att ledas milslångt utomkring för att sprida ljus och utträtta mångfaldiga olika slag

PÅ KRAFTKANALENS BOTTEN OMEDELBART NEDANFÖR KYRKAN.

DET LÄNGSTA HITTILLS UTSPRÄNGDA STYCKET AF KRAFTKANALEN.

Den östra stranden af älven med sina vackra turistvägar och härliga utsiktsställen har härigenom i

af arbeten de där blifva landet till lycka och fromma.

FRÅN KANALENS BÖRJAN VID INTAGET FRÅN ÄLFVEN. T. v. å foton synes Prins Oscars skola och prästgården, hvilka byggnader måste rivas, då man hunnit framdraga kanalen dit.

TUNNEL FÖR KANALENS AFTAPPNING. MED DENNA TUNNELS UTSPRÄNGNING BÖRJADE DET STORA ARBETET.

H. 8 D. meddelade foto härifrån då det första skottet brann af. (Arg. VII : 40). Amatörfoto Simon Florin, Trollhättan.

I LIFRÄDDNINGENS TJÄNST: »HJÄLPAREN» KOMMER TILL GALTABÄCK.

„Svenska sällskapet för räddning af skeppsbrutne“ är icke gammalt. Förblott 5 månader sedan utsände dess bestyrelse ett upprop för samlande af medlemmar till sällskapet, och uppropet vann liflig genklang. Redan är antalet anmälde medlemmar uppe i 500, och bland dem äro, just som det bör vara, svenske män och kvinnor af alla samhällsklasser, från in- och utlandet. Och äfven utlänningar ha visat sig villiga att stödja en sak, som kan vara också deras landsmän till nytta.

Bestyrelsen arbetar med all ifver, och intet lämnas ogjordt för att sprida uppropet så vida som möjligt. Och många medlemmar erfordras det helt visst för att ändamålet skall kunna nås: anskaffandet af tillräcklig och lämplig

Den nya lifräddningsbåten, af konungen döpt till „Hjälparen“, kom i söndags, den 24 november, till sin blifvande station, Galtabäck — en för skeppsbrott särskildt utsatt plats å Hallandskusten. Den är byggd å Löfholmsvarvet i Stockholm, är af alltegenom förstklassig materiel och anses vara synnerligen omsorgsfullt konstruerad samt är försedd med nutidens bästa lifräddningsredskap. Å Galtabäck skall en fullständig lifräddningsstation inrättas.

Det icke minst glädjande i denna sak är den ifver, kustbefolkningen visar att som manskap deltaga i arbetet. Och dock kan ingen lön utbeta'as — hvarje man är olycksfallsförsäkrad för 2,000 kr., det är allt. Men så veta de också, dessa härdade, duktige kustbor,

Foto Mathilda Ranch Varberg

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Skåm—Gbg

»HJÄLPAREN» LÄGGER UT OCH GÖR EN PROFTUR.

lifräddningsattiralj att utstationeras efter Sveriges långsträckta, af skeppsbrott ofta nog hemsökta kuster. Att pengar behövas härför, förstår man, då man hör att hvarje station går till 12,000 kr.

Visserligen underhållas genom lotsstyrelsens försorg 15 lifräddningsstationer. Men hur långt räcka väl de? Det är här som så mångenstädes, att det enskilda initiativet måste gripa in.

När det nybildade sällskapets medlemsantal uppgår till ett tusen, öfvertager detsamma de båda lifräddningsbåtarna å Hallandskusten — såväl den äldre Stafingsbåten, som den nya i Galtabäck, hvilken af tolf svenska damer gifvits till guldbrällöpsgåfva af konungaparet, som i sin ordning skänkt den åt dess nuvarande ägare, Sveriges allmänna sjöfartsförening.

hvad det betyder för far och mor, för hustru och barn eller andra, dem de hålla kära, när de ha ett barn, sin make eller fader ute på hafvet, och höststormarna gå vilda och vågorna höga. De känna den skeppsbrutnes öde.

Öfningarnas ledare är i Galtabäck, som förut i Stafinge, föreståndaren för Helsingborgs signalsiation, löjtnant And. B. Olsson.

* * *

För enhvar som vill verksamt bidra till förverkligandet af sällskapets syftsmål, meddelas att anmälan om inträde samt årsafgift, 3 kr., mottages under adress „Svenska sällskapet för räddning af skeppsbrutne“, Göteborg.

KULTURHISTORISKA MUSEET I LUND JUBILERAR.

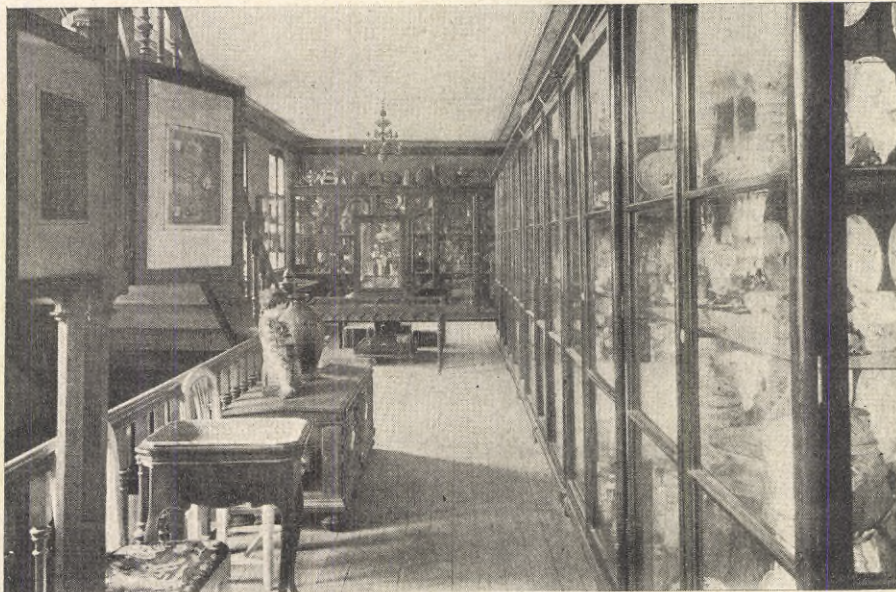
Kulturhistoriska museet i Lund, Skandinavien näst största i sitt slag, har innevarande sommar omordnats och betydligt utvidgats, så att härigenom dess utvecklingsmöjligheter i hög grad ökats.

Den 30 november firade museet högtidligen sitt kvartsekeljubileum, och det är med stoltthet dess nitiske upphöjningsman, intendent och ledare, Georg Fredrik Johanson Karlin, kan se tillbaka på den gångna tiden. Från en ringa början har han lyckats utvidga samlingarna till hvad de nu äro — en föreställning om deras omfattning får man då man erfar, att de f. n. utgöra 17,500 nummer med 40,000

INTERIÖR FRÅN HERREHUSET, ett trevåningshus, uppförd af Per Henrik Ling och nu en af museets hufvudbyggnader, inneslutande dess systematiska samlingar.

föremål, representerande allmän husslöjd och konstindustri, svensk etnografi och medeltidsarkologi o. s. v. Och museets insats i Sydsveriges kulturhistoria är storartad. H. 8 D. meddelade på sin tid (III:52) helsidesporträtt af in-

INTERIÖR FRÅN HERREHUSET.

tendenten Karlin jämte en längre illustrerad skildring af museet. Till denna tidigare uppsats få vi i öfrigt hänvisa.

Foto Jonn, Lund.

Klök: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm—Obu

TAVERNEN "THEN GYLLENE DRUFVAN" ELLER DACKESTUGAN, där under sommarmånaderna trötta museivandrare få hvila och vederkvickelse vid ett glas "ljuvligt spanskt och ungariskt vin eller ett krus styrkjande Lundamumma".

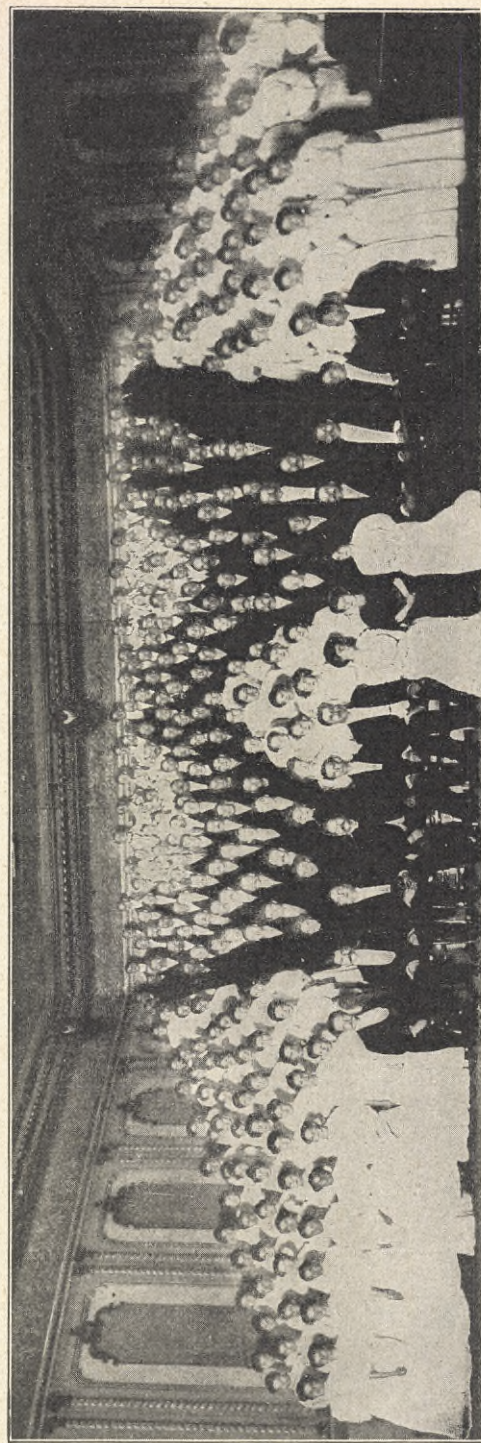
Om tävlingsreglerna för HVAR 8 DAGS fotografipremiering, se omsl. nr 1 och 2.

HVAR 8 DAGS fotografipremiering

(utöfver vanligt honorar) för insända fotografier till N:o 8 utföll med 2dra pris Kr. 10.—.

För foto. å sid. 115 till Fotograf H. Ekegren, Nynäshamn.

- A. (aktualitet och värde i öfrigt) 2 point
 - B. (raskhet vid insändandet) . . . 3 "
 - C. (utförande) . . . 2 "
- 7 point

Den 2 okt. — 90-årsdagen af Gunnar Wennerbergs födelse — höll Wennerbergs-kören i Minneapolis, Förenta Staterna, en stortad konsert till förmån för den blifvande Uppsala-stadens af honom, som skänkte svenska folket dess Gluntar och nationalhymner som "Hör oss Svea". Vår bild återger den 300 röster starka kören, som placerats så att herrarne i mörka kläder bildade ett W med damerna i hvita toaletter som bakgrund.

WENNERBERG-KÖREN I MINNEAPOLIS. Vi namnteckna från vänster till höger: Redaktör Hjalmar Nilsson, manskörens ledare, Wennerberg-körens i Amerika upphöfsmän, Albin Ögren, baryton, Harry A. Lund, sekr., pastor E. O. Stone, v. ordf., presid. för det Sv.-amerik. "Minnesota College", Frank Nelson, Gustaf Holmqvist, svensk-amerikas förnämste bassångare, sångerskan Sigrid Westerflind (finska), pianisten fru John F. Dahl, sångerskan Alvida Eklund, den kände impresarion Victor Nils-son, ordf., d:r Josua Larson, ledare för den blandade kören, organisten J. Victor Bergqvist och banktjänstemannen Knut O. Ekman.

FRÅN SKYTTERIKSDAGEN.

(Tillhör bild å sid. 135.)

Vid årets skytteriksdag å hotell Fenix i Stockholm öfverlämnades H. 8. D:s gåva, riksskyttestandaret, till de svenska skytteförbunden. Dessas öfverstyrelse som mottog standaret, öfverlämnade det därpå till Malmöhus läns skytteförbund som vid täfplingarna 1906 reglementsenligt vunnit detsamma. Å förbundets vägnar hade ryttmästaren friherre Gyllenstierna och fanjunkaren A. Rudeberg samt tvenne i de afgörande täfplingarne deltagande skyttar upprest till hufvudstaden för att hemföra priset.

Sedan d:r Arvid Kellgrens vandringspokal för främjande af fältmässiga skjutningar öfverlämnats till Södermanlands läns skytteförbund, togo de ordinarie förhandlingarne vid.

MONSIEUR VIARDOT.

FÖR H. 8. D. AF A. M—R.

En fraiche duk låg på middagsbordet, och till den nye gästens ära stucko några snödroppar samman sina hufvuden under taklampan. Familjekretsen stod i spänd väntan bakom sina stolsryggar. Matsalsklockan visade redan sin minut över tre, och öfver fabrikkörens godlynta ögonbryn hade lägrat sig en rynka, som ännu bara uttryckte bekymmer, men snart nog kunde komma att markera rättmätig harm. I tjugufem år hade familjen Krook satt sig till middagsbordet, som hon slog tre, och nu kunde han första dagen inte passa på. Hur skulle det då bli sedan — hade de fått i huset en mänska utan sinne för familjelivets helgd.

— Greta, det är bäst du knackar en gång till. Han har kanske inte förstätt att det är matdags.

Med en lättadens suck öfver att komma ur bordskretsens tryckta atmosfär gick yngre dottern framför till monsieur Viardots dörr och lade försiktigt knogarna mot den.

— Entrez! A, ja, ja, merci bien, färdig strax.

Greta förvånades öfver det hårda, liksom skratkalla i rösten. Hon hade alltid föreställt sig att fransmännen talade mjukt och melodiskt som musik.

Också öfver de andras ansikten kom ett drag af kylig ovilja vid den beskäftiga klangen inifrån.

Så öppnades dörren och monsieur Viardot kom till synes. En liten, svartmuskig herre — i frack. Han inneslöt alla i en gemensam, leende bugning, under det att fabrikkören med en viss högtidlighet bad att få föreställa honom för sin familj. I den inbegrep han också en ung medikofilare, under de fyra år han legat vid högskolan inackorderad hos Krooks och nu förlofvad med den yngsta.

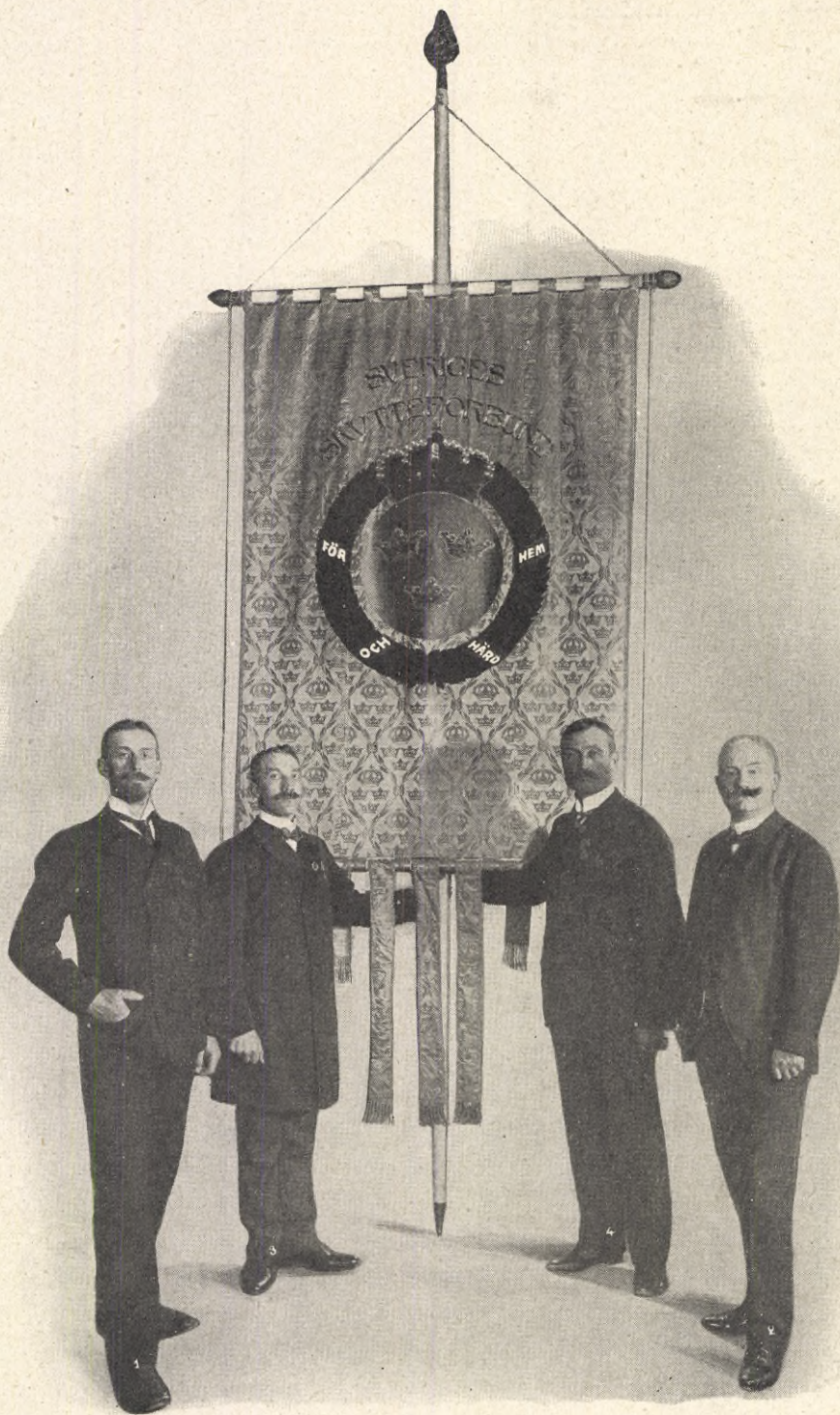
Monsieur Viardot hade vid det runda bordet fått sin plats med värdinnan, fröken Krook, till höger — äldre syster till fabrikkören, som efter fru Krooks död förestod hushållet. Och på vänster sida hade han medikofilaren, som genom sina insikter i språket och andra ämnen pröfvats vara den mest skickade att konversera en fransk lektor.

Medan soppan hälldes upp i de blåblommiga tallrikarna riktades också allas ögonpar förväntansfullt på den unge mannens ansikte, hvilkets landtliga friskhet åtta terminer punschorgie och nattvak i rökiga vindsrum inte förmått öfvervinna. Och kandidaten kände till slut atmosfärtrycket så starkt, att han harklade sig och beslöt våga en kraftansträngning. Han vände sig artigt mot sin granne till höger:

— *Combien trouvez-vous Suède?*

Ett nästan märkligt smil flög öfver monsieur Viardots rörliga ansikte.

(Forts. å sid. 142.)

H 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

REPRESENTANTER FÖR MALMÖHUS' LÄNS SKYTTEFÖRBUND emottaga det af förbundet, på grund af högre poängantal än något annat af de täflande länsförbunden, eröfrade Riksskyttestandaret. — Ryttmästaren frih. S. Gyllenstierna (1), Fanjunkare A. Rudeberg (2), Sergeant P. Lindberg (3) och Herr O. W. Andersson (4). De båda sistnämnda ha som skyttar deltagit i den täfling, hvilken afgjorde, att HVAR 8 DAGS gifva första gången hamnade i Skåne.

Kliché: Kem. A.-B., *Bengt Silfverparre Stålm.*—Gbp

EN FÖRLORAD RUBENS-TAFLA ÅTERFUNNEN I SVERIGE?

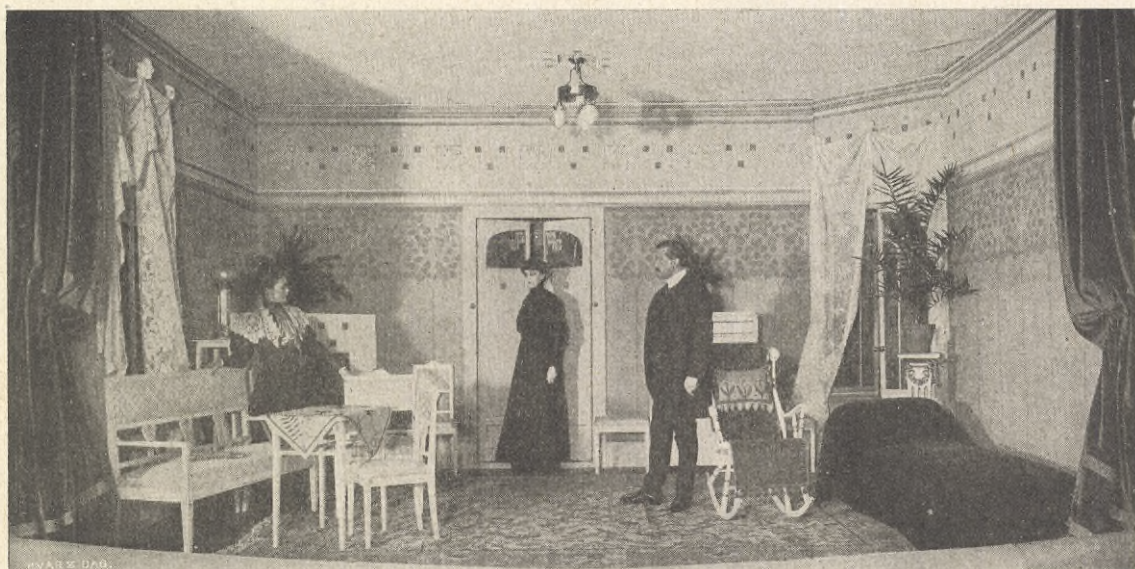

Efter fotografi.

TIZIANS »BACCHUS OCH ARIADNE», EFTER EN I PRIVATÄGO BEFINTLIG KOPIA, MÖJLIGEN AF RUBENS.
(Se texten å sista sidan).

Kliché - Kem. A.-B. Benot Silfverparre Sthlm.—Öbg

PREMIEREN PÅ INTIMA TATERN.

H. S. Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

SCEN UR 1:STA AKTEN AF STRINDBERGS »PELIKANEN». Fr. v.: Modern (frkn Åman), Dottern (fru Björling), Mågen (hr Ljungqvist).

Kliché - Kem. A.-B. Benot Silfverparre Sthlm.—Öbg

DET TREDJE FÖRSÖKET: DEN NYA RIKSDUMAN.

Den tredje riksduman är nu samlad i Tauriska palatset i Petersburg, men är ingalunda föremål för samma stora intresse som de båda föregående ryska riksför-samlingarne. Anledningen här-till är att söka i den misstro, som redan från början af val-kampanjen smugit sig in i alla frihetsvänliga kretsar i Ryss-land och därifrån spridt sig till det för Rysslands pånytt-födelse i modern anda intresse-rade utlandet.

Redan den tredje dumans sammansättning ger föga an-ledning till ljusa framtidsför-hoppningar. Det från de båda föregående dumorna välkända och sundt demokratiska parti, som kallas "kadetterna" och som inom sig sluter en mängd af Rysslands mest lysande poli-tiska begåfningar — en Hesen, en Struve, en Moromtsev, en Miljukov — har på grund af de efter den reaktionära rege-ringens hufvud utarbetade val-bestämmelserna ställts fullkom-ligt i skymundan och repre-senteras nu af en ganska obetydlig minoritet. Äfven andra vänsterpartier ha fått stryka på foten, ofta tack vare de lokala myndigheternas bru-tala ingripande i valstriden; man har t. ex. från flere val-kretsar bevis på att för reaktio-nen misshagliga kandidater, som haft utsikter att gå igenom, "på administrativ väg" blifvit förklarade förlustiga sin valbarhet eller helt enkelt häktade för en eller annan uppdyktad politisk förbrytelse.

Högerpartierna däremot intaga i denna дума fler-

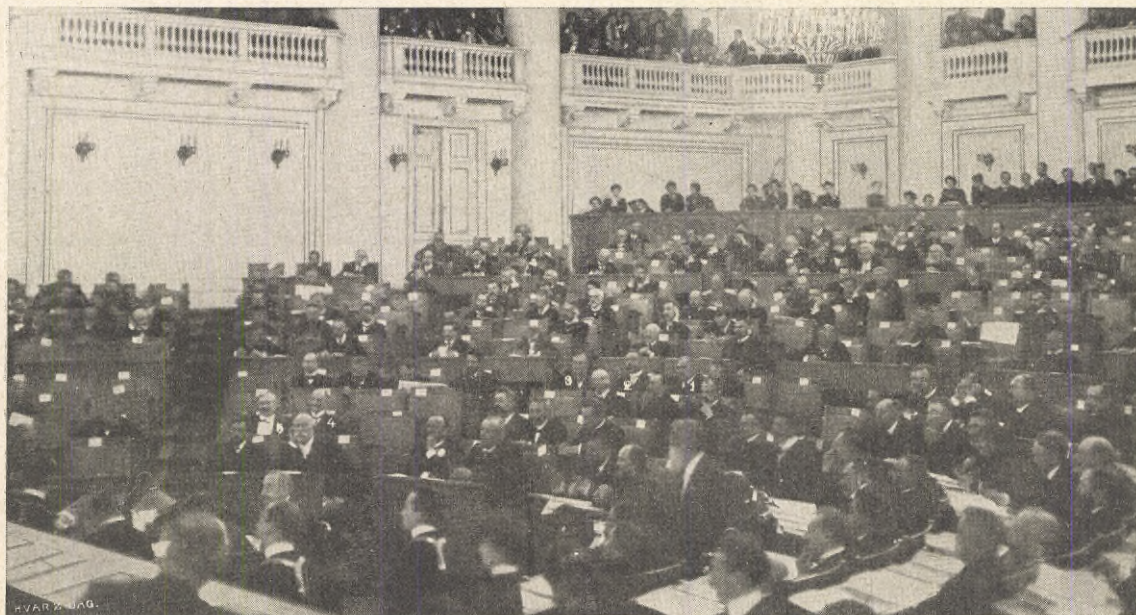
talet af de platser, som i de båda föregående inne-hades af kadetter och andra vänstermän. I den tredje dumans midt står det s. k. oktobristpartiet, som för syns skull ännu uppehåller ett visst sken af att vilja bidraga till den ryska regeringskrop-pens reformering, men som innerst inne är den rena reak-tionen och som därför också under de senaste dagarne bör-jat allt lifligare tala om en intim anslutning till högerpar-tierna, bland hvilka de för sina blodsdåd ökände och afskydde "sanne ryske männen" intaga en ganska framskjuten plats under ledning af personer, som öppet förklara, att denna du-mas enda uppgift är att bi-draga till "lugnets energiska återupprättande" — d. v. s. nya blodsdåd och godtyckliga tvångsåtgärder — samt att god-känna de lån, som den ryska regeringen önskar upptaga i utlandet. Sedan detta skett kan — förklarade häromdagen en "sann rysk man" — riks-duman upplösas för att — aldrig mera efterföljas af någon ny folkförsamling.

Det är naturligtvis svårt att förutsäga något om den tredje dumans verksamhet, men det synes redan från första början afgjort, att de fåtaliga frisin-nade och radikala elementen icke komma att spela någon vidare roll, medan däremot de moderate alltmåra nära sig högern för att tillsammans med denna gå reaktionens ärenden.

Till dumans president har i enlighet med försam-

Efter porträtt. Kliché: Bengt Silfverparre.
DEN TREDJE DUMANS PRESIDENT NIKOLAI
CHOMJAKOW.

Efter fotografij. Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm—Odg
TREDJE RIKSDUMAN SAMMANTRÄDER FÖRSTA GÅNGEN DEN 14 NOVEMBER. Chomjakow, sedermera president, (1), Gutsj-kow, oktobristernas ledare, (2), Plewako (3), Golowin, andra dumans pres. (4), Miljukow (5).

lingens sammansättning valts en mycket försiktig general, N. A. Chomjakow, som synes tro på en sammanslutning af alla mera besinningsfulla element i duman, kadetter, oktobrister och moderata högermän, till skydd mot våldspolitiken både från yttersta vänstern och yttersta högern. Det är blott skada, att helt få af partiernas ledande män tyckas dela hans optimistiska syn på tingen.

En gång voro Bourbonerna och medlemmarne af ätten Orléans hvarandras dödliga fiender; det var den tid, då deras ätter ägde mindre långtgående anor än nu, men mera makt och betydelse.

Nu äro de mäktiga släkterna försonade, och en besegling häraf var den glänsande bröllopfesten den 16 november å Wood Norton i England, där prins Charles af Bourbon sammanvigdes med prinsessan Marie af Orléans.

EN CELEBER PRÖCESS: DRUCE-PORTLAND.

Icke blott England, utan hela den civiliserade världen följer f. n. med spänd intresse gången af förhandlingarna i den ryktbara Druce-Portland-processen. Men så gäller ock densamma äganderätten icke blott till en lysande titel, utan ock till en mer än furstlig förmögenhet.

Den unge mr Hollamby Druce gör allt för att bevisa riktigheten af sitt påstående att hans fader, möbelhandlaren Druce i Baker street, icke var någon annan än hertigen af Portland, som skulle spelat denna dubbelroll därför att han två gånger gifte sig under sitt stånd. Men när hertigen till sist fann det obehagligt med sitt fortsatta dubbellif, skulle han helt enkelt låtit ställa till en skenbegrafning för sig själf såsom mr Druce.

Emellertid är nuvarande hertigen af Portland, en kusin till den föregående, mycket oberörd af hela historien.

WELBECK, Hertigens af Portland slott.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfverparre.

BRÖLLOPET PÅ WOOD NORTON: Brudparet prins Charles af Bourbon och prinsessan Marie af Orléans. Bakom dem brudens broder, hertigen af Orléans, och drottningen af Spanien.

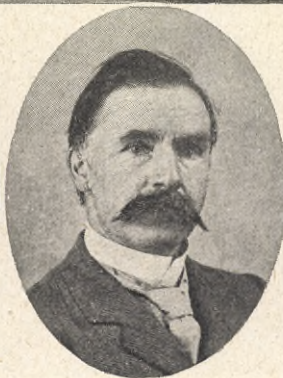

Efter porträtt.

FRAMLIDNE HERTIGEN AF PORTLAND.

MÖBELHANDLAREN DRUCE, som enligt Hollamby Druces påstående skulle varit identisk med hertigen af Portland. (Se portr. t. v.)

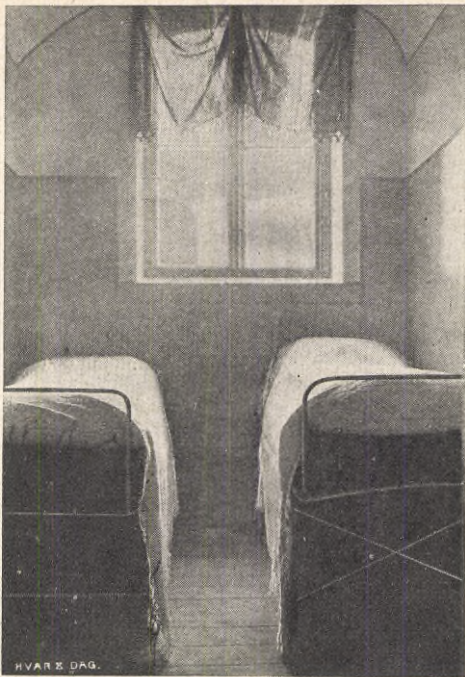
MR HOLLAMBY DRUCE, pretendenten till hertigtiteln och den stora förmögenheten.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Skilm.—Olg.

DEN NUVARANDE HERTIGEN AF PORTLAND.

ETT FÄNGELSE, SOM BLIR ARBETAREHEM.

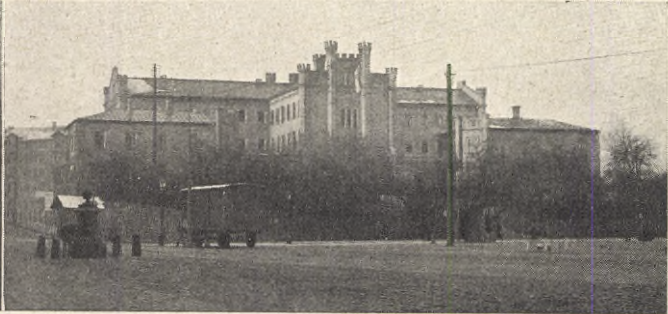

H. S. Da GÖTEBORGSFOTOGRAF.

Det gamla fula cellfängelset, som fördyrat en af Göteborgs lifligaste delar, är om icke alldeles försvunnet så dock förvandladt. Frälsningsarmén, för hvars tysta, trägna arbete bland samhällets sämst lottade man icke kan vara nog tacksam, har sedan Göteborgs stad för en dryg summa löst till sig byggnaden från staten, förhyrt densamma och där inrättat sig med arbetarehem, pensionat, räddningshem o. s. v.

De gamla cellgluggarna äro nu vida fönster och äfven i öfrigt har man bemödat sig att så mycket som möjligt utplåna spären af det ändamål byggnaden fordom tjänat.

Frälsningsarméns övertagande af det f. d. fängelset är icke blott en händelse, utan en tanke — samma tanke som ligger bakom hela dess slumverksamhet. I England och på skilda ställen utom Europa har den upprättat storartade kolonier, där lösgifna fångar alltid finna hem och arbete, om de misslyckas annorstädes, och hvarifrån de ofta fullt upprättade återbördas till samhället.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Skåm.—Öbg

DET GAMLA CELLFÄNGELET I GÖTEBORG EFTER OMBYGGNADEN. Numera af Frälsningsarmén apterad till arbetarehem m. m. Den nya anstalten har plats för omkring 350 män. T. v. kammare för två, förut fångcell.

GATURENHÅLLNINGEN — EN BRÄNNANDE FRÅGA FÖR STOCKHOLM.

Stockholms gator ha sedan gammalt ett allt annat än godt namn om sig. Makadamgatorna äro aldrig till lags, olidligt dammiga eller otillåtet sörjiga. Och stengatorna, mot hvilka man vid väcker väderlek egentligen blott anmärker deras bullersamhet, äro vid större fuktighet lika svåra att hålla rena som att få tysta.

När de svåraste hösttiderna äro inne, räcka icke renhållningsverkets eller dess entreprenörers krafter på långt när till för att hålla gatorna ens någorlunda ordentliga. Hälst då det är som de senaste dagarna: synnerligt fuktig luft, men inget regn och flera grader kallt. Gatsörjan som inte sköljs bort af regnvattnet blir ligande kvar som en seg massa, och kan icke sopas bort hvarken med maskin- eller handkvastar. En grundlig spolning kunde möjligen hjälpa.

Det har i detta sammanhang sitt intresse att se den af Berlins magistrat i den tyska rikshufvudstaden nyinförda renhållningsautomobilens — ehuru den är närmast afsedd för asfaltgator — hvilken samtidigt spolar framför sig och skrapar med roterande borste. Maskinen

Efter fotografen

HUR BERLIN LÖSER SVÅRIGHETEN:
En kombinerad spol- och skrapmaskin.

Klubb: Bengt Silfverparre

har ett akkumulatorbatteri på 8 hkr och rymmer 2,500 liter vatten.

INTERNATIONELLA FREDSMUSEET I LUZERN.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm—Oby.

FREDSMUSEET I LUZERN.

Antingen den resande med järnväg eller båt anländer till Luzern, lägger han otvivelaktigt märke till en stor byggnad, som med sina torn och massiva murar med skottgluggar påminner om en fästning från medeltiden. Läget är härligt vid stranden af Vierwaldstättersjön och i bakgrunden glimma snöhvita alpkäddor. Detta är fredsmuseet, grundadt af ryska statsrådet Jean de Bloch, författare till det storartade humanistiska arbetet "Kriget". Museet invigdes den 7 juni 1902, några månader efter grundläggarens död.

Ett besök här är af största intresse. Vi få en trogen bild af den historiska utvecklingen rörande allt som står i samband med krig, vi få vidare blicken öppen för det stora inflytande freden har på en nations välstånd såväl i ekonomiskt som socialt hänseende. Fredsmuseet är med ett ord ämnadt att vara ett stöd för alla sträfvanden att upprätta världsfreden och om

möjligt minska de oerhörda krigsrustningar, som nu utarma nationerna.

Samlingarna äro ordnade i tio grupper:

1. Vapensamlingen.
2. Strategi och taktik.
3. Freden.
4. Fästningshistorik.
5. Vapnens verkan och sanitära åtgärder.
6. Organisation af arméer och hjälptrupper.
7. Flottan.
8. Diorama.
9. Fortifikation.
10. Konstruktion af broar och Explosiva ämnen.

Af allt detta vilja vi nu blott med få ord redogöra för några af de intressantaste afdelningarne.

Strax vid ingången finna vi vapensamlingen. Af de 4,400 nummer museet innehåller, räknas ej mindre än

HVAR & DAG.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm—Oby.

GUERRE A LA GUERRE — KRIG MOT KRIGET.

1900 till denna afdelning. Man kan här följa vapnens hela utvecklingshistoria från stenyxan till det engelska geväret Lee-Metford uppfunnet 1900 och Krupps kanon från 1902. I denna sal se vi ock kaskar, rustningar, kavalleri- och infanterisablar, bajonetter, turkiska kroksablar, hillebarder, bardisaner, spon-toner, bågar, pilar, arm-borst, bumeranger — för att ej tala om de olika slagen af gevä-r, som det skulle bli för mycket att här redo-göra för.

Den andra gruppen: "Strategi och Taktik" är väl den, som ur militär synpunkt sedt är af mesta intresse. Den vi-sar oss in i minsta de-talj utvecklingen af kon-sten att föra krig, att förskansa sig, anfalla och försvara sig.

Vi genomgå först den förhistoriska tiden: folken från sten- och bronsål-dern, från det gamla Mexico, indier och assyrier m. fl. Komma så greker, romare, medeltidens folk och deras krigskonst. Så följer "Nyare tiden" med trettioåriga kriget, Napoleons fältslag, fransk-tyska och rysk-turkiska kriget, boerkriget och sist det rysk-japanska kriget, allt med de mest noggrannt ut-förda bataljplaner och reliefer öfver de stora slag-fälten.

I tredje gruppen är en afdelning ägnad åt "Freds-rörelsen". Det är med innerlig tacksamhet vi här be-trakta porträtten af de män och kvinnor, som öfrat sin tid, sin begåfning och till stor del äfven sin för-mögenhet för världsfredens påskyndande. Bland dessa få vi då nämna Jean de Bloch, Alfred Nobel, Bertha von Suttner, "Röda korsets" stiftare, Henri Dunant m. fl.

Den holländske målaren Jan ten Kate har med några sympatiska taflor framställt, huru han hoppas världens framtida öde skall te sig. På den stora taflan "I kamp mot kriget" finna vi flera kända personlig-heter, bl. a. konung Oscar II, Zola, Tolstoj.

"Döden skrider framåt åtföljd af krigets fador. Men då vaknar mänsklighetens förnuft. Kristen- domen visar statsmannen sitt verk och drar som motsats fram krigets följder. Tolstoj stöder den lidande mänskligheten, och kejsare och

Efter fotografi.

FREDSÄNGELN. Tafla i Luzerns museum.

Klisché: Benzt Silbermann

konungar gå in på världsfreden". På en annan tafla åter se vi, huru en ängel fastnitar kanonen, på en tredje, huru dufvorna fridfullt slå sig i ro på en lavett. Biblioteket innehåller en förvånansvärdt rik-haltig samling af freds litteratur. En del bro-schy rer utdelas gratis, bland andra G. Björk-lunds "The Armed Pea- ce". Femte gruppen har fruktansvärda taflor att uppvisa, såsom gravyrer öfver blesserade delar af människokroppen, glas'dor med kranier och skelettdelar, håliga och splittrade af kulor från olika skjutvapen. Efter denna upprö-rande bild af krigets gräsligheter skynda vi med glädje att skåda alla de bemödanden som göras för att lindra och bota de sår som kriget slagit. Sjukbårar af olika modeller, sängar, opera-tionsbord, kirurgiska instrument, allt hvad som hör till sjukvården i fält, visas här. — Att närmare beskrifva hvarje grupp skulle bli allt för långt; må det sagda dock vara nog att för läsaren visa det intresse ett besök i fredsmuseet medför, ett intresse, som måste stå i samband med en stark känsla af det berättigade i kampen för världsfreden.

Efter fotografi.

Klisché: Benzt Silbermann

Skrif ej personadress

på bref afsedda för HVAR 8 DAG. Vi ha gång på gång uppmanat våra tillfälliga medarbetare att alltid skriva blott under HVAR 8 DAGS adress. Men det händer ännu icke så sällan att försändelser stallas till redaktionsmedlem personligen, hvarigenom alltid ett onödigt uppskof rör-anledes. Många gånger blir förse-ningen så stor att införande i tidskrif-ten icke vidare kan ifrågakomma.

(Forts. fr. sid. 134.)

— A, förtjusande, min herre — men jag ber er inte tala franska med mig. Jag vill lära mig vackra landets språk, medan jag är här, och därför glad, om ni skola vilja tala det med mig.

En djup suck af lättnad banade sig väg ur kandidatens bröst. Och det var liksom om luften öfver bordet blifvit några tusen meter högre. Doktor Viardot pekade på snödropparna i vasen framför sin tallrik och sade:

— A, drifvans blommor — blonda och oskyldig som konfirmationsflickor.

Och han smilade galant bort mot fröken Gretas stol.

På det fanns det ju inte någonting att svara. Sopp-skedarnes stötar mot tallrikarna och det sörplande lätet från husfaderns skägg härskade snart på nytt enväldigt i rummet.

Monsieur brydde sig inte heller om att göra någon vidare ansats. Han betraktade med någonting af en forskningsresandes vakna, öppenhjärtiga intresse husets damer. Världinnan var han färdig med på tio sekunder — något längre stannade blicken på döttrarna. Han jämförde dem. Båda hade samma resliga gestalter, höga axlar och platta, maskulina byst. Den yngres ansikte var friskare, den äldres ädlare och mer regelbundet. Men på hennes smala, raka näsrygg red en pincenez.

Monsieur Viardot lät ögonen glida vidare, ut genom fönstret. Utanför fabrikkörens hus höll gatan på att öfvergå i landsväg. Bakom en mejerigaivel med stora, blåa bokstäfver sträckte sig de sankta fälten, hvitfläckiga af smältande vårsnö. Monsieur Viardot fann perspektivet tröstlöst fult.

Kaffet serverades vid middagsbordet. Den franske lektorn tömde sin kopp i ett drag, som om han aldrig gjort annat än kastat brinnande vätskor i halsen. När han reste sig, tog han på nytt alla familjeledamöterna i hand en efter en, i anslutning till hvad han läst i boken *Le peuple et les moeurs en Scandinavie*.

Båda fröknarna Krook reste sig upp medan de hälsade, och han gjorde den observationen, att den äldsta, med pincenezen, var längst — han hade ögonen i jämnhöjd med hennes engelska dubbelkrage.

När monsieur Viardot dragit dörren igen efter sig, sade världinnan med lättnad i rösten:

— Det var bra skönt att han gick.

Och fröken Greta instämde med orden:

— Usch ja. Affekterad.

*

Likväl vande sig familjen Krook och monsieur Viardot snart nog vid hvarandra. Man kom underfund med att det var en hyggelig ung man — som ung räknades man i familjen, där flere öfverliggare intagit sina middagar, till sitt fjortonde år. Han var aldrig ute och fästade. Hvarje dag efter supén satt han hemma och underhöll sig med damerna. Medan gubben Krook och hans måg blandade till sin kvällsgrogg — fabrikkören af konjak, den unge af whisky — flyttade monsieur Viardot sin tékopp till divanbordet, och underhöll damerna vid deras handarbeten. Af artighet hade han en gång smakat på kandidatens kvällsdryck, men strax vänt tillbaka till sitt starka, kalla té, under hvilket njutande han kvarje kväll lät en ask cigarretter gå upp i rök.

Ja, han var tydligen ett original, men ett hyggligt original.

Den, som mest roade honom, var Gunhild, den äldre dottern. Han sade henne en kväll, att hennes leende var det vackraste han sett i Sverige. Det var fullt af fin, öm intelligens —

En dag, då monsieur Viardot kom ut i tamburen

med sin föreläsningssportfölj under armen, stod den högvuxna, raka kvinnan där och knäppte sina handskar.

— Hvad, ni tänker gå ut i det här slask, sade monsieur.

— Ja, jag tänkte gå och höra lektorns föreläsning, ifall jag får.

Monsieur Viardot svalde en liten grimas, och svarede med en artig gest:

— Ja, den offentlig, kan inte hindra.

— Så få vi sällskap.

Med storögd förvåning mätte han henne från hufvud till fot.

— Inte mena ni verkligen, att vi kunna visa oss bredvid oss på gatan?

Nu var det fröken Krook, som stelt stirrade mot hans ansikte i tamburens skymning. Så stammade hon:

— Och hvarför inte det då — hvad menar ni?

Monsieur Viardot såg, att hon trott en förolämpning gömd i hans ord. Nå, så fick han då förklara sig. Med ett tonfall, som lät hårdt och ansträngdt lätt sade han:

— Men ni glömmar, att ni är hufvudet längre än jag.

Ett befriadt skratt bröt sig väg öfver fröken Krooks läppar. Men innan det förklingat, var han ute ur tamburen, och hon kunde ju inte springa efter honom.

Men en dag måste monsieur Viardot säga sig själf, att han var förälskad i den långa svenskan, som första gången lika lite på honom gjort intrycket kvinna som andra hennes plattbröstade landsmaninnor. Det var inte bara kakelugnsvärme, som han i det längsta velat intala sig. Kanske snarare den förtroendefulla och innerliga värmen i hennes väsen, som tagit honom. Hur som helst — han älskade henne.

Den kvällen stängde monsieur Viardot in sig på sitt rum. När jungfrun kom in för att bädda, stod hans stora korgkoffert packad. Fröken Gunhild var borta på té, men vid hemkomsten på kvällen fann hon en liten biljett från franske lektorn.

— Färväl, kära fröken — vi fransmän äro istånd att bära allt, utom att bli löjliga.

Hon satt länge och stirrade på det lilla kortet i sin hand, med tomma ögon, som inte ville fatta, att någonting sådant kunde få afgöra ett människoöde.

HVAR 8 DAGS STÄNDIGA LITTERÄRA PRISTÄFLAN.

Då tiden nu närmar sig för den första täflingsperiodens slut vilja vi ännu en gång framlägga villkoren i denna täflan, hvilken som bekant går ut på prisbelöning både af författare och — prisdomare.

Prisbeloppen äro sålunda fixerade:

Första pris	författaren	300 kr.,	1:ste röstande	150 kr.
Andra	"	250 "	"	100 "
Tredje	"	100 "	"	75 "
Fjärde	"	100 "	"	50 "
Femte	"	100 "	"	25 "

eller sammanlagt 850 kr. (utom vanligt honorar) för författarne till de 5 bästa berättelserna och för deltagare i omröstningen 400 kr.

Dessutom utbetalas redaktionen efter eget godfinnande ett

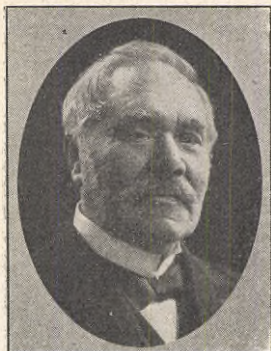
extra pris om 250 kronor.

Sålendes inalles 1,500 kr. i pris.

Täflan omfattar alla från nyår till nyår införda berättelser. Alla våra läsare kunna deltaga.

Senast den 10 januari 1908 skola alla röstsedlar vara redaktionen tillhanda, hvarefter resultatet snarast möjligt offentliggöres och prisen utbetalas. Från 1 jan. 1908 börjar en liknande täflan för perioden 1908—1909.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

F. O. HYVÉN.

Rådman Frans Oskar Hyvén i Torshälla fyllde den 13 nov. 85 år. F. d. ordf. i fattigvårdsstyrelsen, kyrkovård, led. i kyrko- och skolråd, kassör i drätselkammaren, m. m. Rådman sedan 86.

J. A. DAHL.

Ingeniör Janne Dahl, Finspong, fyllde den 15 nov. 65 år. Disponent för Nyby Bruks A-B. 78-82, chef för järnverken och manufakturtilverknigen vid Finspongs styckebruk sedan 82. Konstruerat torrkörningar för torf och varm ugnsanordningar m. m. Medverkat i vetenskapliga tidskrifter.

A. F. KARLSON.

55 år fyllde den 13 nov. köpman Axel Fredrik Karlson i Linköping. Verkst. direktör i Mellersta Östergötlands järnväg, styrelseled i Östergötlands Ensk. Bank. Inneharen del kommunala uppdrag.

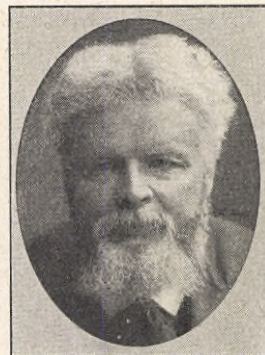
V. JOHANSSON

Disponenten vid Tidaholms bruk, Victor Johansson, fyllde den 26 nov. 45 år. Mångårig led. i kyrko- och skolråd, kommunalnämnd och municipalsstyrelse, kommunalstämans ordf., landstingsman m. m.

O. TIDBLAD.

75 år fyller den 30 nov. organisten f. folkskolläraren Olof Tidblad, Hofva. Kommunalstämмоорdförande under många år och för öfrigt socknens mest betrodda man i kommunala och offentliga värf.

E. A. G. KLEEN.

Fil. och med. doktor Emil Kleen å Sattsjöbaden fyllde den 21 nov. 60 år. Stud.-ex. 68, fil. dr 75, med. dr 83, med. hedersdoktor 07. Utg. "Diabetes Mellitus" (prisbelönt af Svenska läkaresällskapet 92), ett stort arbete om massage samt dessutom flere afhandlingar.

P. J. SJÖQVIST.

55 år fyllde den 17 nov. byggmästare Per Johan Sjöqvist i Stockholm. Kyrkorådsledamot och kyrkovård i Hedvig Eleonora församling i Stockholm, har S. jämväl varit ledamot i Taxerings- och Prövningsnämnderna m. m.

G. F. J:SON KARLIN.

25-års jubileum firar i år Kulturhistoriska museet i Lund. Museets upphofsman och sedan 93 intendent är hr Georg Fredrik J:son Karlin, se detta nummer sid. 133. Helsingporträtt jämte utförlig biografi återfinnes i Årg. III:52.

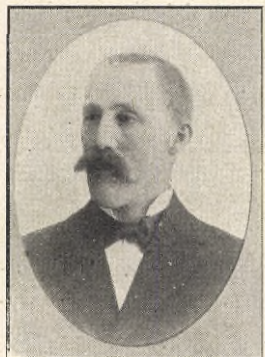

O. ERICKSON.

60 år fyller den 10 dec. tvillingbröderna, kyrkoherden Anton Erickson i Väderstad och domänintendenten Oskar Erickson i Bjersby Kyrkoherde E. blef stud. 69, prästvigd 76, kyrkoherde i Gärdeby 90 och i Väderstad 05. Intresserad kommunalman med talrika förtroendeuppdrag. Led. af landsluget m. m. Domänintendenten E. är sedan 1900 domänintendent i Jönköpings län. v. Ordf. i landstinget Under åren 85-01 led. af Riksd. A. K. därunder led. i lag- och statsutskotten, statsrevisor m. m. Kommunalman.

A. ERICKSON.

K. F. HEJKENSKJÖLD.

Brukägaren Knut Hejkenskjäld å Stämshögen, Korsnäs, fyllde den 25 nov. 50 år. Delägare i Skinnskattebergs Bruk med underlydande i Västmanland samt Billsjö masugn i Dalarne.

P. OLSSON.

45 år fyllde den 27 nov. disponent P Olsson i Vimmerby. Stadsfullmäktiges ordförande sedan 06.

Den 19 november på e. m. inträffade vid Gyttorps krutbruk och sprängämnesfabrik i Örebro län en våldsam explosion, därvid trenne fabriksbyggnader spolierades. Eldsvåda uppstod naturligtvis genast i de tre husen, men då de alla voro uppförda af korrugerad plåt, fann elden föga näring och kunde snart undertryckas.

De förstörda byggnaderna användes för svartkrutsfabrikation. Explosionen tros ha orsakats af fel i den elektriska ljusledningen.

En person, verkmästaren, blef lindrigt skadad.

Foto Alb. Anderssons Efr., Nora

SVÅR KRUTEXPLOSION VID GYTTORP.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

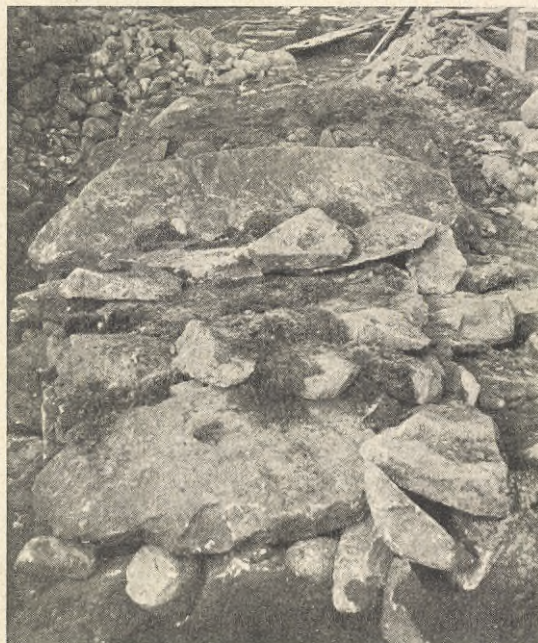

Foto. Betty Lurs ns atel'er. Väviö

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

EN SMÅLÄNSK FORNGRAF.

En forngraf af omkring 4,000 års ålder har nyligen påträffats i Tjureda socken i Småland. Själva grafven, en hållkista från stenåldern, ligger midt i ett större stenrös och under ett meterstjockt kullerstenslager. Taket består af väldiga stenhällar. Kistväggarna äro uppförda på ett åtminstone i Småland egendomligt sätt i det tre lager stenar ha placerats på hvarandra, med mellanliggande flisor; det eljest vanliga byggnadssättet är att hela stenhällar, gående från golf till tak, ha ställts bredvid hvarandra. Åtskilliga fynd ha gjorts i grafven.

EN FÖRLORAD RUBENS-TAFLA ÅTERFUNNEN I SVERIGE?

(Tillhör bild å sid. 136.)

Under sin vistelse i Rom 1606 kopierade Rubens, som då stod i förstone af sin utveckling, de trenne berömda Venus- och Bacchusbilder som Tizian omkring 75 år tidigare utfört på beställning af härtingen af Ferrara. Tvänne af dessa kopior öfvergingo efter växlande öden i marskalk Bernadottes ägo och hafva på den vägen kommit att hamna i Sveriges Nationalmuseum. Den tredje, Bacchus och Ariadne, efter det original som äges af Londons National Gallery, gäller för att vara spårlöst försvunnen.

Nu befinner sig emellertid enligt hvad som kommit till H. 8. D:s kännedom en stor, gammal kopia af just Bacchus och Ariadne i Varberg. Kan det vara den försvunna Rubens-kopian? Det är en fråga, svår nog att afgöra. Men efter den granskning som redan kommit duken till del synes åtminstone framgå att möjligheten icke är alldeles utesluten — det vore ju en ganska sensationell upptäckt. H. 8. D. har med offentliggörandet af ofvanstående fotografi af kopian endast velat leda uppmärksamheten hän på hvad som kanske en dag skall visa sig vara en "dold skatt".

Den nuvarande ägaren har för många år sedan inköpt duken efter en anhörig. Om dess tidigare historia är ännu intet bekant.

Rättelse till direktör J. H. Kellgrens biografi i H. 8 D:s förra nummer. Det är icke direktör K. utan hans broder d:r Arvid Kellgren som skänkt den ståtliga vandringspokalen, och har d:r Arvid K. visserligen tagit sin med. doktorexamen i Edinburg, men praktiserar sjukgymnastik ej där utan i London.

IX ÄRG. 9^E HÄFTET INNEHALLER:

F. V. H. Pegelow. — V. L. Klemming. — Statens mångmillion" anläggning i Trollhättan. — I lifräddningens tjänst. — Kulturhistoriska museet i Lund jubilerar — Wennerberg-Kören i Minneapolis. — "Monsieur Viardot" af A. M-r. — Sveriges Riksskyttestandar öfverlämnas första gången. — En förlorad Rubens tafla återfunnen i Sverige? — Det tredje försöket: den nya riksduman. — Brokigt utomlandsnytt. — Ett längelse, som blir arbetarehem. — Gaturenhållningen, en brännande fråga för Stockholm. — Internationella fredsmuseet i Luzern. — Veckans porträttgalleri. — En svår krutexplosion vid Gyttorp. — En Småländsk forngraf.